

Sygn. akt II KO 95/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie o czyn z art. 276 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 24 października 2022 r.,
wniosku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie
z dnia 11 września 2022 r., sygn. akt II Kp 378/22,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

uwzględnić wniosek i przekazać sprawę Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt II Kp 378/22, do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 11 września 2022 r., sygn. akt II Kp 152/22, zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy pokrzywdzonej A. Z., innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Uzasadniając swój wniosek wskazał, że w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, po jej przekazaniu przez Sąd Rejonowy w Gdyni, prowadzona była sprawa z wniosku A. Z. o stwierdzenie nabycia spadku, do którego to postępowania pokrzywdzona złożyła szereg dokumentów, w tym m.in. akt darowizny, który to dokument następnie uległ zaginięciu. Do tego też Sądu trafiło zażalenie pokrzywdzonej na umorzenie

dochodzenia w sprawie dokonania ukrycia lub usunięcia dokumentu w postaci aktu darowizny, rozpoznanie zażalenia przez ten Sąd mogłoby wywołać w odbiorze społecznym uzasadnione wątpliwości co do bezstronności Sądu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Jednym z nich jest autorytet wymiaru sprawiedliwości, dla kształtowania którego należy unikać sytuacji, w których rozpoznanie danej sprawy przez sąd wiązałoby się z ograniczeniem swobody orzekania lub mogłoby – w odczuciu społecznym – prowadzić do uzasadnionego przekonania o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2021 r., IV KO 4/21, LEX nr 3126169*).

Analiza przedstawionych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie argumentów i okoliczności prowadzi do wniosku, że w zaistniałym w sprawie układzie procesowym Sąd właściwy miejscowo orzekałby niejako we własnej sprawie, co w odczuciu społecznym – niezależnie od rzeczywistego stanu rzeczy – mogłoby rodzić wątpliwości co do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania przedmiotowej sprawy przez tenże Sąd.

Mając zatem na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości uznać należy, że zaistniała podstawa określona w art. 37 k.p.k. do przekazania tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu tj. Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, położonemu w odległości stosunkowo bliskiej od Sądu miejscowo właściwego.

Sąd Najwyższy mając na uwadze powyższe orzekł jak w postanowieniu.

